SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA

30 JULI 1936

TWEE ECHTE KENNERS VAN AUTOMERKEN (Zie blz. 5)

SNUFFELTJE SNOEPGRAAG
Erg in benauwenis

Ook hij was een kind der goede familie Mummelneus

OOK HIJ HAD EEN GEBREK

VROUW Mummelneus, van wier zoontje Hesseltje wij je een week of zes geleden al iets vertelden, was — behalve een aardig hazenvrouwtje — ook een goede moeder voor haar vele kinderen.

Ze zorgde er voor, dat de woning steeds in orde en het eten echt smakelijk was, ze verstelde de kleertjes van haar kinderen, kortom ze spaarde zich geen moeite, wanneer het haar gezin betrof.

Je zult je nog wel herinneren, hoe haar jongste zoon, Hesseltje, door zijn eigenzinnigheid en zijn trek in wortelen zichzelf benauwde oogenblikken en zijn ouders veel verdriet bezorgd had. Welnu, een ander broertje van Hesseltje heeft ook eens zijn moeder en zichzelf heel wat last en verdriet op den hals gehaald. Let maar eens op, dan zal ik je vertellen, hoe deze geschiedenis in elkaar zat.

De derde zoon van moeder en vader Mummelneus heette Snuffeltje en deze Snuffeltje dan gedroeg zich niet steeds zooals het behoorde, al deed moeder Mummelneus alsof ze dat niet zag.

„Er steekt geen greintje kwaad in onze Snuffeltje !" zei ze eens tot haar man, waarop vader Mummelneus antwoordde :

„Neen, integendeel, er zit heel veel goeds in dien jongen — want hij heeft zoojuist alle koekjes, die we voor den Zondag in huis hadden, opgegeten."

Wat Snuffeltje was

EN dat was heel juist opgemerkt door vader Mummelneus, immers Snuffeltje was een ontzettende snoeper ! Iederen keer, wanneer hij iets lekkers zag, kon hij er onmogelijk van afblijven. Hij **stal** het zelfs — en dat was heel, heel erg !

„Snuffel Snoepgraag ! Snuffel Snoepgraag !" riepen de andere kinderen hem zelfs na, wanneer ze hem tegenkwamen, en Snuffeltje maakte dan maar gauw, dat hij

Snuffeltje Snoepgraag bij zijn geliefkoosde bezigheid.

uit de voeten kwam. Daar zorgde zijn kwade geweten wel voor !

Want hij ontzag zich zelfs niet, appelen en andere lekkernijen van zijn broertjes of speelmakkers weg te kapen, zoodra hij in de gaten had, dat ze dergelijk lekkers in hun schooltasschen bij zich hadden. En steeds had onze Snuffeltje zelf in zijn zak wel iets te snoepen, maar daar gaf hij een ander nooit iets van, omdat hij gierig was.

***

Op een goeden dag zuchtte moeder Mummelneus voor zich heen : „Wat moet ik toch doen, om Snuffeltje dat eeuwig gesnoep af te leeren ? Nu liggen daar al die heerlijke appels op de bovenste keukenplank ; ik hoop maar, dat hij er niet achter komt, dat die appels daar zijn...."

„Hij krijgt een pak rammel, dat hem nog lang heugen zal, als hij er aan durft komen !" bromde vader Mummelneus.

„Ach, dat helpt toch niet !" klaagde moeder. „Men moet kinderen met zachtheid tot het goede leiden." Want ze kon het niet goed hebben, dat iemand er over sprak Snuffeltje te slaan.

Maar er verliepen verscheidene dagen, gedurende welke vrouw Mummelneus tot haar genoegen opzag naar de plank met de mooie, glimmend-roode appels. „Nou, het is prettig, dat Snuffeltje ze niet aangeraakt heeft," dacht ze dan.

En eindelijk kwam de dag, dat ze tot haar kinderen zei : „Jullie bent allen zóó zoet geweest, dat ik elkeen tot belooning en ter aanmoediging een heerlijken, rooden appel zal geven !"

Een mooie ontdekking

O, dat is prettig !" juichten de kinderen. „Appelen smaken zoo heerlijk !" En ze dansten allen van plezier, allen met uitzondering van Snuffeltje, die plotseling stilletjes de deur uitsloop, zonder dat iemand het bemerkte.

De hazenmoeder ging naar de plank, nam een appel.... maar wat was dat nu ? — Die appel bestond alleen maar uit een halve schil met een beetje vruchtvleesch erin. Hij was geheel hol uitgeknaagd en daarna weer zoo neergezet, dat de uitgeholde kant naar achteren was.

Verschrikt nam ze een anderen appel op — ook die was uitgehold — en nog een — en nog een. Alle appelen waren tot op een dun wandje schil na opgepeuzeld en weer zoo neergezet, dat daarvan niets te zien was.

„Nee, dat is te erg, stoute jongen — nu krijg je straf !" riep moeder Mummelneus, terwijl ze Snuffeltje pakken wilde.

Maar ja, de bengel was weggeloopen en hij kwam niet terug

„Nu krijg je straf !" riep moeder Mummelneus.

voordat het donker was en allen reeds in bed lagen.

***

Den volgenden morgen was Snuffeltje Snoepgraag een beetje verwonderd, dat niemand met hem spreken wilde. Doch hij kreeg zijn ontbijt als alle anderen en nadat hij dat opgegeten had, ging hij naar school. Het duurde dagen lang, dat thuis niemand met hem sprak, maar een standje of klappen kreeg hij ook niet. En ten slotte begon Snuffeltje daar aan te wennen.

Zoo kwam de inmaaktijd, waarin moeder Mummelneus het druk had met het inmaken van vruchten. Van frambozen en bessen maakte ze heerlijke jam en gelei en al dat lekkers deed ze in glazen potten, om die dan tot den winterweg te zetten in de provisiekamer, die ze daarna met een sleutel terdege afsloot.

's Avonds ontdekte Snuffeltje Snoepgraag echter, dat moeder een pot met jam vergeten had op zijn plaats te zetten; die pot stond achter een paar pannen en viel daardoor niet zoo in het oog. Snuffeltje bedacht zich geen oogenblik: die jam zou hij spoedig eens heerlijk oppeuzelen!

Snuffeltje's nachtwerk

ZOODRA de andere hazenkinderen sliepen, sloop Snuffeltje naar beneden in de keuken, pakte den jampot en verstopte zich daarmee in het bijkeukentje. Toen nam hij een potlepel en daar begon hij te snoepen.

Nee maar, wat smaakte die jam heerlijk! Snuffeltje nam nog een lepel en nog een lepel — steeds maar meer, tot hij opeens gedruisch hoorde en toen maakte hij maar dat hij naar z'n bedje kwam!

Den volgenden morgen, zoodra hij wakker was, ging hij opnieuw naar het bijkeukentje en at vlug opnieuw een paar lepels jam — maar wat scheelde daar nu aan? Het smaakte niet meer zoo lekker als den vorigen dag....

Juist wilde hij weer heen gaan, toen hij zijn moeder hoorde zeggen:

„Waar kan die pot jam toch gebleven zijn — daar begrijp ik niets van. Als er maar niemand van gegeten heeft — want met al dat vergif erin zou dat heel erg zijn...."

Vergif? Snuffel Snoepgraag's haren rezen overeind toen hij dat hoorde. Ja, vandaar die wonderlijke smaak van de jam. Zou er werkelijk vergif in gezeten hebben?

Zoo geschrokken was Snuffeltje, dat hij zich niet verroeren kon, en toen hoorde hij zijn oudsten broer nog vragen:

„Was er zooveel vergif in, dat een hazenkind er erg ziek van zou kunnen worden?"

„Nou, en of! Als je er vijf of zes lepels van gegeten zou hebben, zou je er beslist doodziek van zijn!" antwoordde moeder.

„O, o, ik word doodziek!" jammerde Snuffeltje Snoepgraag toen. „Ik heb al heel wat meer dan zes lepels vol van die jam gegeten!"

Onder de tafel

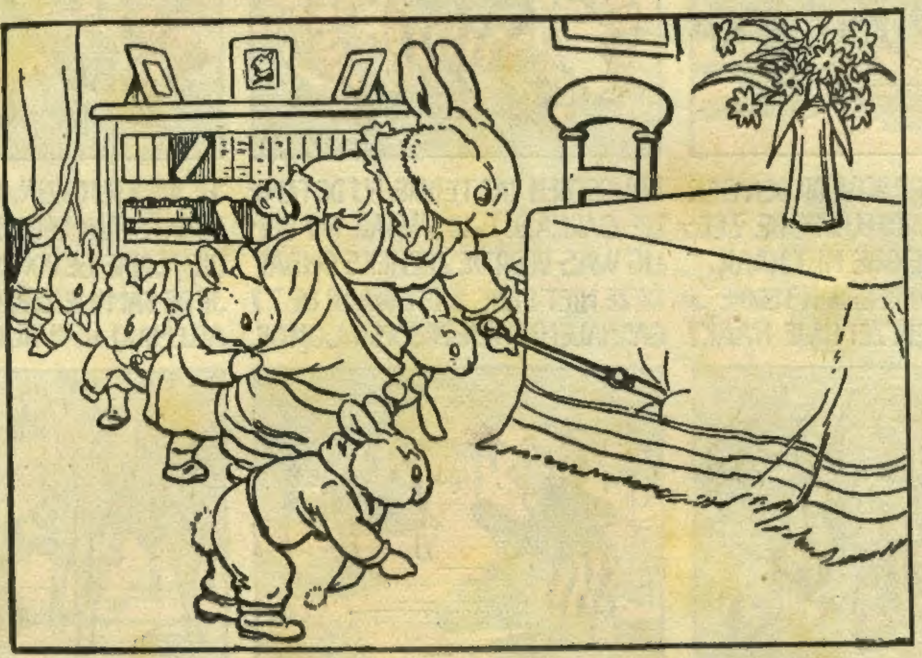
EN hij voelde zich opeens zoo heel erg naar, dat hij stilletjes en ongezien de huiskamer binnensloop en zich onder de tafel verstopte, om daar in zijn eentje te gaan liggen uitzieken.

Hij jammerde zoo luid, dat zijn broertjes en zusjes het hoorden en uitriepen: „Moeder, er is iemand in de huiskamer, een vreemde — wie zou dat kunnen zijn? Hoor eens....!"

Moeder Mummelneus nam een pook in de hand en ging daarmee gewapend de huiskamer binnen, waar ze ook duidelijk het gekerm en geklaag kon hooren.

„O, oe, oa! Ik ben zoo ziek; ik ben er zoo erg aan toe!" klonk het.

„Zoo! Dus jij bent het, Snuffel Snoepgraag!" zei moeder toen, terwijl ze het tafelkleed opzij schoof, zoodat ze allen zien konden wie daar onder de tafel lag.

Moeder en de broertjes en zusjes hoorden Snuffeltje duidelijk kermen en klagen.

„Hoe komt het, dat je je zoo ziek voelt? Heb je soms weer jam gesnoept?"

„Ja, moeder!" snikte Snuffeltje en hij bekende alles, wat hij nu weer uitgehaald had. „O, helpt u mij toch, lieve moedertje, dat ik niet doodziek word — dan zal ik heusch werkelijk nooit van mijn leven meer snoepen!"

Nu zal ik maar niet vertellen wat zijn moeder hem gaf — iets erg prettigs was het niet — enfin, je begrijpt het wel, als ik zeg: „klits-klats-klandere"....

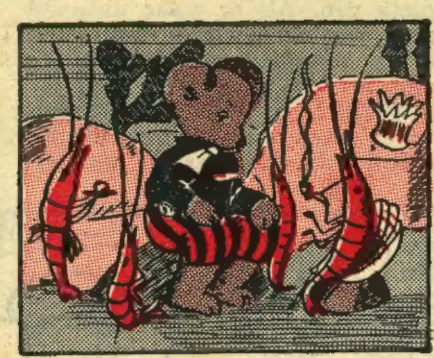
En daardoor was Snuffeltje Snoepgraag ineens genezen, want er was heelemaal geen vergif in de jam geweest; dat had moeder alleen maar gezegd, om den snoeper bang te maken en hem zijn schuld te doen bekennen.

Zoodra Snuffeltje weer zitten kon, zette hij zich in een stil hoekje neer en — na alles nog eens overdacht te hebben — nam hij zich voor, nooit meer te snoepen, want er zou toch steeds de kans kunnen bestaan, dat hij zich eens vergiste en in plaats van lekkernij iets vergiftigs naar binnen werkte. En dank zij den angst voor vergif heeft Snuffeltje ook werkelijk nooit meer in zijn leven gesnoept. Den bijnaam „Snoepgraag" was hij zoodoende ook weldra voor goed kwijt.

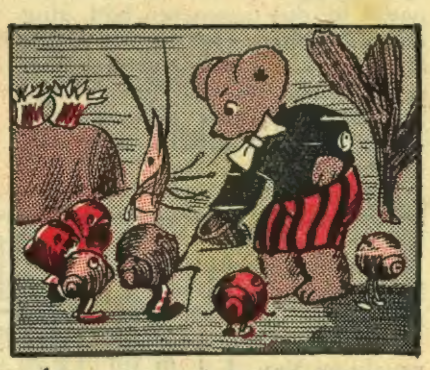
TEDDIE IN POPPENLAND

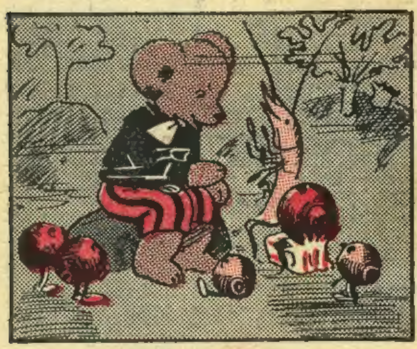
"JE HEBT ME LEELIJK VOOR DEN GEK GEHOUDEN!" SCHREEUWDE DE ZEEHEKS EN ZE DREIGDE MET HAAR VUIST. "IK ZAL PROBEEREN TEDDIE WEER TE VANGEN." ZEI HAJE HAAI.

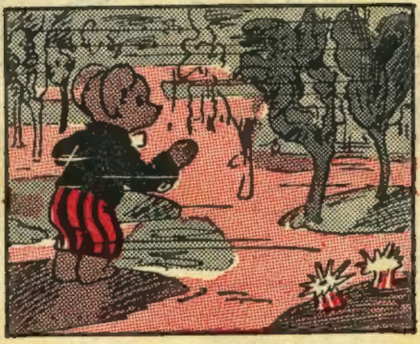
INTUSSCHEN ZAT TEDDIE BIJ DE FAMILIE GARNAAL THUIS, WAAR HIJ VEILIG WAS VOOR DE ZEEHEKS, OMDAT DEZE NIET EENS WIST WAAR DE GARNALENFAMILIE PRECIES WOONDE.

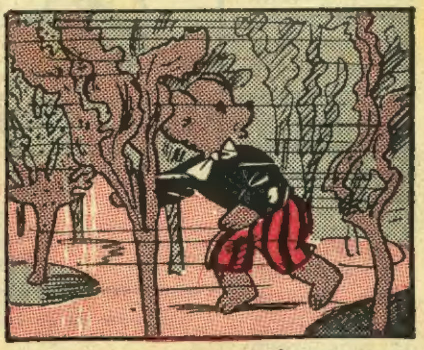
"HÉ, WE KRIJGEN WAARLIJK NOG BEZOEK!" SPRAK OPEENS DE GARNAAL, DIE TEDDIE GEVONDEN HAD. "HIER HEB JE DE FAMILIE ZEESLAK - ZE DRAGEN ALLEMAAL HUN HUIS OP HUN RUG!"

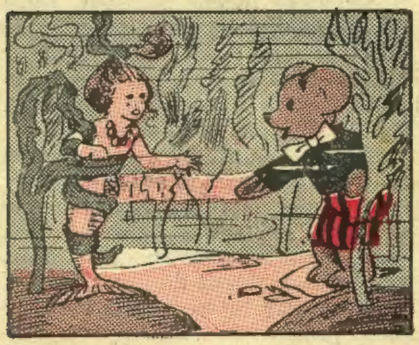
ZE GINGEN MET Z'N ALLEN RONDOM TEDDIE ZITTEN EN ZOO KEUVELDEN ZE GEZELLIG MET ELKAAR. TOEN BLEEK DAT EEN DER SLAKKEN DEN WEG WIST NAAR 'T HOL DER ZEEHEKS.

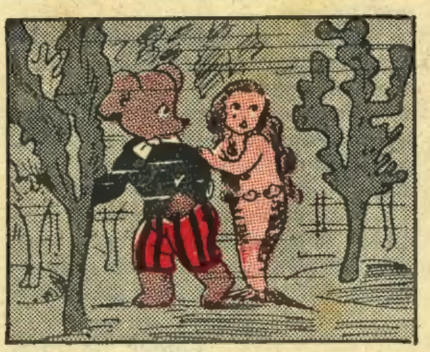
ZOODRA TEDDIE VERNOMEN HAD IN WELKE RICHTING HIJ GAAN MOEST, NAM HIJ AFSCHEID EN GING WEER OP WEG. IN 'T WIERBOSCH GEKOMEN SPRAK HIJ WEER DE TOOVERWOORDEN.

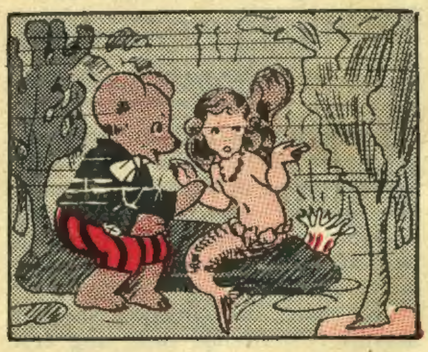
"WIERBOSCH, WIERBOSCH! LAAT ME OOGENBLIK'LIJK LOS!" ZOO SPRAK HIJ EN ZIE: HOE DE WIERPLANTEN HEM OOK VASTHOUDEN WILDEN, ZE SLAAG DAAR NIET IN.

MIDDEN IN 'T BOSCH VOND HIJ ECHTER EEN ARM ZEEMEERMINNETJE, DAT ZICH IN DEN GREEP VAN 'N WIERPLANT BEVOND. - "IK ZAL JE WEL HELPEN!" ZEI TEDDIE AANSTONDS.

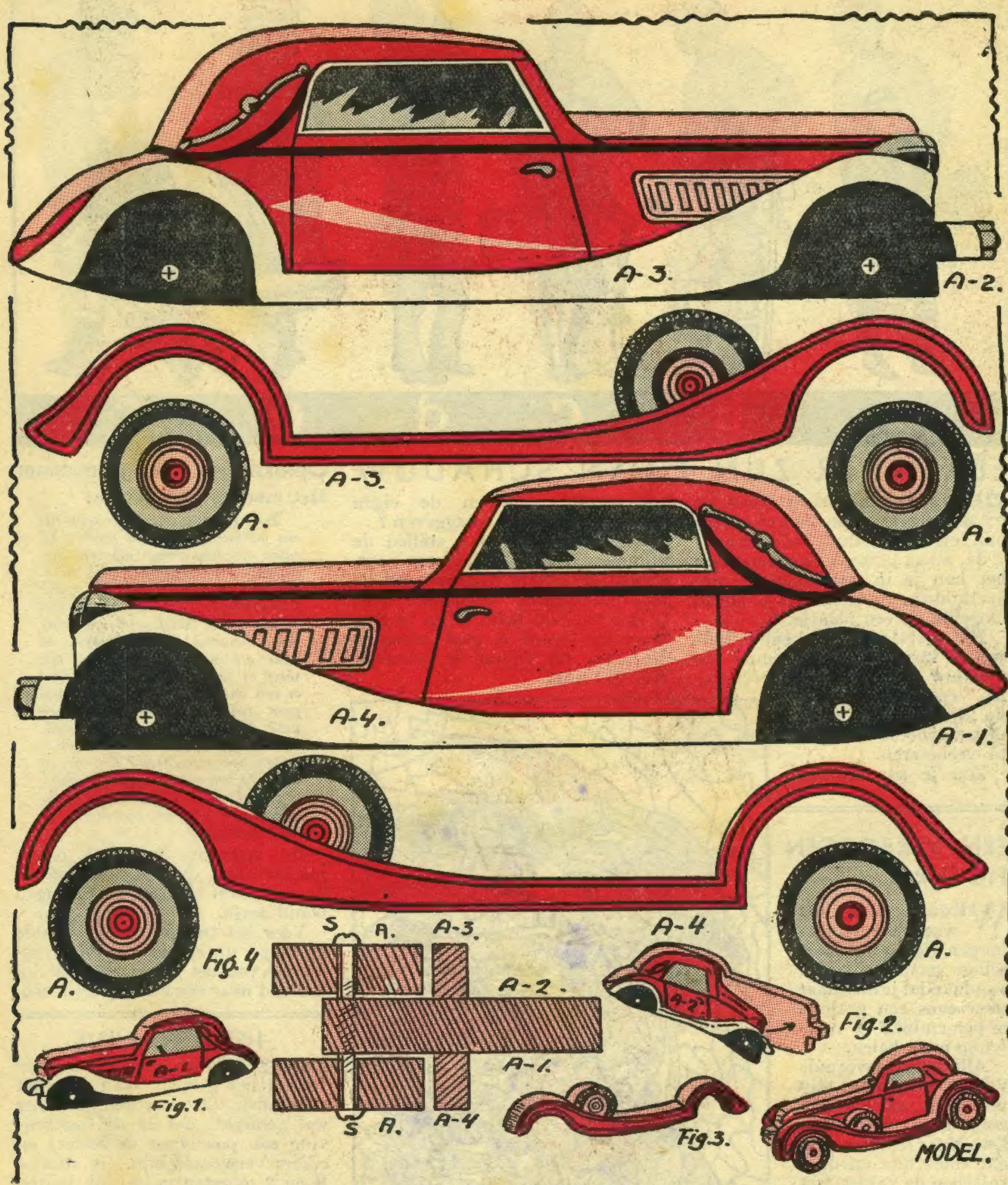

EN ZOODRA 'T ZEEMEERMINNETJE DEN TOOVERSPREUK GEZEGD HAD, WAS ZE WEER VRIJ. MAAR ZE WAS ZOO BANG GEWORDEN, DAT ZE TEDDIE VOORTDUREND VASTHIELD.

TOEN VERTELDE ZE, DAT ZE UIT 'T HOL VAN DE ZEEHEKS GEVLUCHT WAS EN TOEN DOOR HET WIER GEGREPEN WERD. "HET WAS GOED, DAT JE KWAM!" BESLOOT ZE.

EEN AUTOMOBIEL VAN HOUT

WANNEER je net zoo'n enthousiaste kenner van auto's bent als de twee jongens op de voorplaat, zoodat je — als zij — in de verte al aan een auto kunt zien, van welk merk hij is, welnu dan hebben we hier een werkje voor je, dat je wel lijken zal. Maar.... je moet met de figuurzaag kunnen omgaan!

Dit is een kluifje voor de auto-liefhebbers, die tevens vaardig zijn met de figuurzaag.

Een zijde van den afgebeelden automobiel (bijvoorbeeld het stuk,

(Zie vervolg op bladz. 7)

EEN IEDER ZIJN EIGEN SCHADUW

EEN zestal menschen staan op dit plaatje, zes menschen, die hun eigen schaduw kwijt zijn.

Ja, maak je maar niet ongerust: het kan je in werkelijkheid niet overkomen, want zooiets is alleen mogelijk op een plaatje.

Het zestal in de teekening lijdt aan de kwaal, dat elk hunner de schaduw van een der anderen bezit, een kwaal, die de Sjors-lezeressen en -lezers moeten trachten te verbeteren.

Zou je aan elk der zes menschen-figuren de eigen schaduw kunnen teruggeven?

De cijfers bovenaan stellen de nummers der zes schaduwen voor, terwijl de letters onderaan bij de menschenfiguren behooren. Wat je dus te doen hebt, is op te zoeken: bij figuur a past schaduw No....., bij figuur b schaduw No..... enz.

EEN VERBORGEN FIGUUR

WE zullen deze week weer eens een verborgen figuur te voorschijn gaan tooveren, vandaar dat je dus maar weer eens een potlood of pen en inkt te voorschijn moet halen.

Alle grillig gevormde vakjes, waarin een stip voorkomt, moet je dan zorgvuldig zwart maken. Maar denk er aan, dat soms hier en daar tusschen de vakjes met een stip er andere voorkomen, welke die stip niet bezitten; dergelijke hokjes moeten beslist wit gelaten worden.

Zoo, begin maar eens. Je moeite zal met een interessante teekening beloond worden.

Oplossingen vorig nummer

Het raadselschrift luidde:

Tijl Uilenspiegel was eens in een gezelschap vroolijke boeren. Ze zaten met hun zessen om een tafel waarop een brandende kaars stond. Op een gegeven oogenblik sprak Uilenspiegel: „Als de kaars niet buiten onzen kring gezet mag worden, niemand zich omkeeren of naar achteren zien mag, kan een uwer de kaars dan zoo zetten, dat er een onder ons is, die haar niet meer ziet, de overigen daarentegen wel? Wie kan er iets vertoonen, dat hij zelf noch iemand anders ooit tevoren gezien heeft? En wie van u kan lachen en zuur zien tegelijk?"

Niemand kon de oplossing vinden. Maar weet een der Sjorslezers er soms weg mee?

De oplossing van het eerste raadsel was, dat Uilenspiegel de kaars opnam en haar op zijn eigen hoofd zette.

Voor het tweede raadsel haalde hij de pit uit een vrucht en de oplossing van het derde was, dat hij lachend naar een schotel azijn zag.

HET ELFENHUISJE

ONZE handige meisjes hebben bij het gereedmaken van het elfenhuisje uit ons vorige nummer wel gemerkt, dat in de beschrijving een paar keer de letters en cijfers verwisseld zijn. De stukjes B en 2 moesten natuurlijk buiten aan het deksel en de stukjes A en 1 om de laatjes der lucifersdoosjes geplakt worden, terwijl de plaatjes C en 3 binnen in de laatjes kwamen. Dat zul je wel direct begrepen hebben aan de hand van de werkteekeningetjes op bladzijde 7. Zoo zie je, zelfs Sjors kan zich wel eens in een paar lettertjes vergissen!

EEN AUTOMOBIEL VAN HOUT

(Vervolg van blz. 5)

waarbij staat A—3 A—2 plak je op een plankje, dat 1 centimeter dik is. Nadat het goed droog is, zaag je nu den auto langs den omtrek netjes uit. (Zie figuur 1 onderaan).

Den anderen kant van den auto (A—4 A 1) knip je nu uit en plakt hem dan op de achterzijde van het uitgezaagde stuk. (figuur 2).

Dan plak je de beide treeplanken met spatborden A—3 en A—4 eveneens op 1 cm. dik hout en zaagt ze uit, gelijk de kleine figuur 3 aangeeft.

Deze treeplanken worden dan aan beide zijden op den auto geplakt met lijm precies op de witte plekken. Hier en daar slaan we er nog een dun draadstiftje in, opdat de boel goed vast blijft zitten.

De vier wielen worden vervolgens op 1 cm. dik hout geplakt en daarna uitgezaagd. In het midden van elk wiel boren wij een flink gat, steken daardoor een houtschroef ter lengte van 1½ cm. en draaien deze dan in een der witte cirkeltjes onder een spatbord van den auto.

Figuur 4 onderaan is een doorsnede door den auto, waarbij je rechts en links de opgeschroefde wielen kunt zien. De teekening met het bijschrift „Model" geeft een kijkje op den auto, wanneer deze kant en klaar is.

Je zult wel onder het doorlezen begrepen hebben, dat je het best doet in den aanvang één der beide kanten van den auto, beide treeplanken en alle vier de wielen tegelijk op te plakken op het plankje van 1 cm. dikte, om ze dan stuk voor stuk uit te zagen. Maar denk er vooral aan, dat de andere zijde van den auto eerst u i t g e k n i p t moet worden en pas mag worden opgeplakt, wanneer de voorkant ervan reeds uitgezaagd is.

***

Het is een aardig werkje en je zult zien, dat je op deze wijze een leuken auto rijk wordt.

Onze nieuwe kleurplaat

VOOR de kunstenaressen en kunstenaars onder de Sjorsklanten thans weer eens een kleurplaat, die een ruiker heerlijke rozen voorstelt.

Voordat je begint, moet je er even over nadenken, of je den auto op bladzijde 5 nog wilt gaan maken, want mocht dat het geval zijn, dan is het beter, dat je op deze bladzijde niet kleurt en de rozen eerst op een stuk papier overteekent, om dan daarop je schildersneigingen bot te vieren.

Het zou tevens een goede oefening in het teekenen zijn, wanneer je den bloemruiker eens zoo nauwkeurig mogelijk trachtte na te teekenen.

Enfin, zie zelf maar eens wat je doet, maar zorg er voor, het zoo mooi te maken, dat je de gekleurde teekening na afloop in je kamertje ter versiering aan den muur kunt hangen.

GELEERDHEID IN EEN NOTEDOP

EEN gek avontuur beleefden op 29 October 1816 een paar reizigers, die zich met een diligence in Engeland op weg bevonden van de stad Exeter naar de hoofdstad Londen. Onderweg werd een der paarden voor de diligence namelijk eensklaps door een.... leeuwin besprongen en gedood. Het dier was uit een circus ontsnapt en had nu eens van zijn herwonnen vrijheid willen genieten.

IN de Middeleeuwen was Delft een veel belangrijker stad dan Rotterdam. Rotterdam telde toen nog niet mee, want het plaatsje, dat het destijds nog maar was, werd voortdurend overstroomd door Maas en Rotte. Pas nadat men door inpolderingen het overstroomingsgevaar had gekeerd, begon Rotterdam zich te ontwikkelen en weldra moest Delft het onderspit delven. Niettemin bleef het nog langen tijd de derde stad der Nederlanden.

SJORS
VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB
NEEMT EEN BAD.
KONDEN WE ONS MAAR EEN BEETJE OPFRISSCHEN!
IK VIND HET WARMPIES VRIENDEN!!
WACHT EENS-ALS WE EENS LEKKER GING EN ZWEMMEN??
REUZE!! WAAROM HEBBEN WE DAT EIGENLIJK NIET EERDER GEDAAN??
IK WEET EEN ENORM FIJN PLEKJE! HET IS EEN KLEIN MEERTJE, WAAR WE NOG NOOIT GEWEEST ZIJN!
'T LIJKT ME NOGAL TAMELIJK VER VAN DE STAD!! ZIJN WE ER HAAST?
HUIL MAAR NIET-IN TWEE MINUTEN ZIJN WE ER
WAT ZEGGEN JULLIE DAAR NOU VAN, JONGENS?
SCHITTEREND!!
LATEN WE MAAR GELIJK GAAN PLOETEREN!
ALS IK JULLIE WAS, ZOU IK NIET IN DAT WATER GAAN ZWEMMEN!
WAAROM NIET? IS HET HIER SOMS VERBODEN TE ZWEMMEN?
NEE, DE WET ZEGT ER NIKS VAN!
LIGGEN ER SOMS STEENEN OF SCHERVEN OP DEN BODEM???
NEE!
IS HET WATER SOMS NIET LEKKER KOEL?
HET IS ZELFS BUITENGEWOON KOEL!!
ZITTEN ER SOMS SLANGEN OF KREEFTEN IN??
HEELEMAAL NIET!!!
ALS ER DUS NIETS VAN DAT ALLES IN ZIT, WAAROM ZOUDEN WE DAN NIET GAAN ZWEMMEN? AL DIE PRAATJES OOK!
VOORUIT VRIENDEN-WE ZULLEN ONS NIET LATEN WEERHOUDEN DOOR HET GEKLETS VAN DIEN ONNOOZELEN HANS!!
DAT WAS HET NOU, WAT IK JULLIE WILDE ZEGGEN: HET IS GEEN „MEERTJE" MAAR EEN MODDERPOEL! TABÉ!!!
BRANNER